

Nu, nu vin rușii! Ci „hunii”, ăia ai finanțelor, resurselor și piețelor „emergente” energetico-strategice...

Cezar Adonis
Mihalache

Întotdeauna este vorba de bani... Diferența este că, acum, nu banii de azi și de mâine sunt în vizor, nici nu au de ce, majoritar fiind deja „pe datorie”, pe socoteli de dat înapoi, de restituiri, ci aceia ai viitorului... Căci, banii de atunci vor fi precum resursele de mâine văzute azi: rare. Iar pentru banii reali, puternici, ai zilei de mâine, cei acoperiți și nu denominați, se vor bate cei ce se așază acum în tranșeele pe care le-au pregătit, e drept, de multă vreme... Dându-ne pe noi la o parte, îndepărtându-ne de ceea ce e al nostru, reducându-ne, prin trădările unor iuda dintre ai noștri, la tăcere și neputință, nu doar de a acționa, ci măcar de a glăsuși. Totul pentru a asigura „hunilor” jocurile de preluare de acum pentru acel mâine poate nici măcar atât de îndepărtat de ziua de azi. Un joc în care Bruxellesul și-a dovedit din nou duplicitatea. Pentru că, deși a pus o lumânare lângă coliva nu doar a alegerilor noastre (în fond, alegerile vin și trec, important este substratul moral și etic al ideii de drepturi și libertăți, nu?!), ci a democrației, a dreptului nostru de a ne fi recunoscute și respectate alegerile, așa cum sunt ele, ca drept inalienabil de a decide, răcnind prin jucătorii de sub fel și fel de steaguri false că „Vin rușii!” (dați foc la țară, anulați tot, ștergeți caldarâmul cu votul vostru!), astăzi, când guvernul uzurpatorului și impostorilor săi a fost preluat în forță de Budapesta, Europa nu mai spune nimic. Chiar dacă maghiarii au prins ministerele de forță, esențiale, strategice, decizionale, chiar dacă au intrat în CSAT, acolo unde se mai puteau bloca investiții periculoase ori măcar străine de interesul nostru, chiar dacă încă se mai răcnește, țintit, sub aceleași felurite steaguri false, că rușii sunt în spatele acțiunilor pan-economice ale unguirilor în Transilvania și în fantoșa Ungariei mari, Bruxellesul nu suflă o vorbă.

Și nu pentru că nu i-ar păsa, ci pentru că așa a fost făcut jocul. Să umfle Ungaria în UE la nivelul unui următor pol energetico-strategic, luând ochii prea recilor și nepăsătorilor privitori cu false promisiuni de „huburi” miraculoase pe sisteme și module „ecologice” de (re)conversie, când, în fapt, viitorul va fi tot acela al resurselor clasice. Doar că nu se vor mai numi așa, ci rare. Și numai pentru unii... Pentru că tot mai rare vor fi... Iar Europa „celor mari” nu își va lăsa viitorul în bătaia vântului. Și nici la discreția soarelui din țări ce vor avea zilele (și nu doar „meteo”) mai mohorâte decât nordul său... Dar sunt „povești” bune pentru preluat și redesenat hărțile strategice ale resurselor și economiilor de mâine. Iar în timp ce România este pusă, de fapt, pe tușa celor ce contează, a „huburilor” energetice reale, dându-i-se să se joace cu „Fata Morgana” resurselor energetice „eco” (vântul, soarele, hidrogenul), Ungaria preia în forță tot ce se poate din ceea ce va conta cu adevărat mâine.

Și nu întâmplător au intrat maghiarii în cele mai puternice ministere ale României. Au fost lăsați să intre. Li s-a netezit drumul. Și nu întâmplător se vor găsi și în CSAT -ul țării. Cum nu este nici o coincidență faptul că, în planul guvernului maghiar al Budapestei (căci asta este executivul uzurpator de astăzi de la București), un punct esențial îl reprezintă solicitarea către UE de a amâna închiderea termocentralelor în România. A închiderii lor, acum după ce sistemul, ăla care contează și care dirijează amorțeala de la noi, s-a asigurat că românii au fost îndepărtați de la „butoane”, de la decizii, de la resursele lor, de la drepturile lor, de la părțile rămase din „greaua moștenire” pe care alții le vor scoate de sub cenușa timpului și le vor folosi pentru a face un hub energetic de export. Va fi o situație ce va copia, peste ani, drama „ceaușistă” a orașelor din sudul țării, care, stând pe rezerve de gaz, trăiau totuși „la butelie”. Pentru că atât

aveau dreptul în exporturile și consumurile prioritare industriale de atunci, dar prin care s-a construit totuși o țară.

Aproape ca atunci vom fi acum... Săraci în țară bogată... Doar că, față de atunci, doar sărăcia va mai fi a noastră; nu și țara... Iar astăzi asistăm nepăsători la lipsa de reacție (inclusiv a Bruxelles -ului) față de intruziunea ungară prin guvernul maghiar de la București, Președintele Klaus Iohannis pe baza faptică a unor propoziții la alegeri ce nu-i dădeau UDMR -ului dreptul nici măcar la posturile de ușieri pe ici-colo... Asistăm purtând o pată albă de tăcuți la închiderea ochilor față de punerea cătării economice de către Budapesta la tăiat, dar și la procesul expansionist al investițiilor Ungariei... Și nu, nu (strict) „pe banii Rusiei”, ci prin banii Budapestei, prin ea însăși, prin forța din umbră pe care și-a construit-o în vreme ce alții alergau după impresii și ținte false... Căci, nu întâmplător (din nou!) Ungaria a ajuns în această perioadă țara care achiziție de aur la rezerve de stat, o care îi va da putere reală, pe care o aruncă din când în nominală în acțiunile de care se va folosi în strategică, a viitorului unei părți a Europei. Asta în timp ce noi doar vom privi cum zilele de deliberare, simte că termocentralele din restul „mormanului de fier” vor fi, mai ales, prin decidenții maghiari ai unor colțuri de tablă de șah), vom asista și la achiziția unor sfere de resurse în Bulgaria (Lukoil) și probabil la implicarea Ungariei în construcția de centrale nucleare în țări care merg pe vârfuri țipând „Vin rușii!”, dar care își creează propriile sisteme și „huburi” de securitate energetică, noi divergențelor, transformându-ne în consumatori cu drept de preempțiune ai resurselor noastre, ci în vasali în „huburile” altora...

Măști ale actorilor din viața politică. Spectacolul continuă...

Mihai
Vintilă

Dacă am învățat ceva din ultimii ani de politică românească, este că finalul sezonului electoral nu înseamnă nici pe departe că piesa s-a terminat. Ba dimpotrivă, mai degrabă în lipsa de reacție (inclusiv a Bruxelles -ului) față de intruziunea ungară prin guvernul maghiar de la București, Președintele Klaus Iohannis pare că s-a prins în rolul său de parcă s-a îmbrăcat în pi-dădeau UDMR -ului dreptul să rămână la Cotroceni, ușieri pe ici-colo... Asistăm purtând o pată albă de tăcuți la închiderea ochilor față de punerea cătării economice de către Budapesta la tăiat, dar și la procesul expansionist al investițiilor Ungariei... Și nu, nu (strict) „pe banii Rusiei”, ci prin banii Budapestei, prin ea însăși, prin forța din umbră pe care și-a construit-o în vreme ce alții alergau după impresii și ținte false... Căci, nu întâmplător (din nou!) Ungaria a ajuns în această perioadă țara care achiziție de aur la rezerve de stat, o care îi va da putere reală, pe care o aruncă din când în nominală în acțiunile de care se va folosi în strategică, a viitorului unei părți a Europei. Asta în timp ce noi doar vom privi cum zilele de deliberare, simte că termocentralele din restul „mormanului de fier” vor fi, mai ales, prin decidenții maghiari ai unor colțuri de tablă de șah), vom asista și la achiziția unor sfere de resurse în Bulgaria (Lukoil) și probabil la implicarea Ungariei în construcția de centrale nucleare în țări care merg pe vârfuri țipând „Vin rușii!”, dar care își creează propriile sisteme și „huburi” de securitate energetică, noi divergențelor, transformându-ne în consumatori cu drept de preempțiune ai resurselor noastre, ci în vasali în „huburile” altora...

Și, pe când toate acestea se petrec, UDMR își păstrează cu sfințenie ministerele, de parcă ar fi ultimele prăjituri de pe platoul unei nunți. Pe bună dreptate, s-au gândit că, de vreme ce le-au revenit de drept, de ce să renunțe?! Aici avem cea mai consistentă echipă politică, „rețeta învăluită” a divergențelor, așteptând cu nerăbdare un nou mandat, poate cu și mai multe ministere „de drept”. Sigur, dintre cele care se străduiesc să se înghiontească pentru un loc la masă, UDMR ne

demonstrează că, cu răbdare și o strategie bună, chiar și o minoritate poate avea puterea de a jongla cu influența. Nu putem ignora nici USR, care face cea mai mare gălăgie, în stilul „Băieții de aur”, dar care, din păcate, tot mai puțin capabile să se miște în contextul actual. Vorbim de cei care ar dori să facă valuri, dar uitați-vă la ei: sunt la fel de flexibili ca un morman de beton. Niciodată nu au părut mai „fixiști” și mai „neclintiti”.

Oamenii care strigă „Noi vrem schimbare!”, dar, între timp, pierd din vedere că, dacă nu își mișcă un deget în direcția potrivită, rămân doar vorbitori. Oare chiar se gândesc că vor putea schimba soarta unei țări din scaune confortabile sau din spatele laptopurilor? Între atâtea zâmbete și planuri confuze, minoritățile și-au ales un stil de abordare simplu: tac. Trebuie să recunoaștem, este o strategie genială. Atâtea vreme cât primesc funcții în aparatul de stat și, implicit, bugetul aferent, nu prea le pasă de ce se întâmplă în jur. Oare cum s-ar schimba aura politicii românești dacă toți „tăcuții” ar decide să se revolte? Dar hei, cine poate să refuze un scaun cald și plin de avantaje? În tot acest mare circ al politicii, fiecare actor joacă rolul său. Klaus Iohannis privește din palatul Cotroceni, Marcel Ciolacu jonglează cu deciziile, UDMR stă pe tronul ministerial, iar USR strigă „Hai să facem ceva!”, însă parcă doar acum s-au prins de glumă!

De fapt, acest spectacol face parte din rutina noastră, o comedie absurdă care ne face să râdem sau să plângem, dar în care suntem obligați să ne jucăm fiecare rolul pe scena vieții. Zic să ne strângem bine la piept pătura pentru că vin vremuri friguroase. Spectacolul continuă!

Eseu despre orbire sau Democratia ca ideocrație

Cristian
Vasiliu

- continuare din nuărul trecut -

Mai mult: orice ar spune CCR-ul, prezența masivă a unui candidat într-o anumită zonă online nu a îngădit posibilitatea prezenței altor candidați în aceeași zonă. Internetul nu are limite (cel puțin nu în sensul de ofertă de informații). (Totuși – trebuie să recunoaștem – răbdarea utilizatorilor are limite, și încă destul de joase)”. Singurul lucru care trebuie lămurit este încălcarea legislației cu privire la marcarea materialului de publicitate politică: dacă această încălcare s-a produs și în ce condiții. Însă...

Alți candidați... Dacă ajungem la acest subiect – cât se poate de valid! – ar trebui poate să investigăm nu doar un singur candidat, ci pe toți ceilalți, pentru a nu lăsa impresia că avem de-a face cu o vendetă politică. S-a uitat oare promovarea candidatului Ciucă (în valoare de 4 milioane de euro), făcută cu panouri imense, intimidante, care răsăreau din orice tufiș al României? Ostașul în slujba unei țări care nu este a lui și-a promovat o carte ca pe un program politic, iar AEP nu a zis nimic. Abuzul este revoltător, dar, în același timp, inutilitatea lui este reconfortantă. Sau poate ar fi bine să aruncăm și un ochi critic – nu în sens muzical! – asupra producțiilor maneliștilor Babasha și Mocanu, în care aceștia îl preaslăvesc pe general și armata sa supusă – PNL-ul? Găsim marcajul electoral în videoclipurile în care acești artiști dau măsura talentului lor liric? Am verificat – nu!... Face ceva AEP sau Parchetul General? Am verificat – nu!... Și aici, kitsch-ul este monstruos și inutil, dar nu aceste criterii sunt cele care ar trebui luate în considerare de instituțiile statului, atât de iubitoare de Social și de Vest...

Cum putem privi cu seriozitate și cu speranța dreptății la investigațiile din jurul lui Călin Georgescu în această speță? Dubla măsură, bullyingul, tăcerea complice lasă în Social o sămânță a resentimentului, a umilinței, a nedreptății care va încolți... Dacă nu se va găsi o modalitate de a pedepsi și de a închide TikTok-ul (cum altfel se discută

și se încearcă), aceasta va crește apoi prin videoclipuri neplătite, organic, fără limită, trezind tot mai multe conștiințe adormite.

Din actele instituțiilor statului – jocul de cuvinte este intenționat! – rămâne să tragem concluzia, cu luciditate, dacă avem de-a face cu o trădare de țară sau doar cu măsura unei incompetențe de neiertat. Trebuie să luăm în calcul – cu riscul de a fi declarați conspiraționiști! – că există un rău (intenționat sau nu), atâta vreme cât este abuzată Constituția – pentru a câta oară!? – creându-se precedente periculoase! Poate că viitorul va putea să lege mai bine datele și faptele și va fi mai echidistant; poate că acum suferim de orbirea contemporanului și nu luăm în calcul toate scenariile. Dar avem datoria de a judeca Politicul cu asprime, în condițiile în care acesta se joacă cu cuvinte precum democrație, siguranța statului, ingerințe externe etc., afectând el însuși democrația și siguranța statului.

Când au fost lansate în gura flămândă a Socialului documentele desecretizate ale CSAT, trecuse deja mai bine de o săptămână de la întrunirea instituției. Chiar și numai acest aspect ar fi trebuit să dea de gândit. Toți deținătorii de secrete și informații ale României s-au adunat la sfat și apoi nu au făcut nimic! Nimic! Nu au ieșit cu declarații (prin gura Președintelui), nu au sesizat ei înșiși Parchetul, nu au informat CCR-ul (care fusese deja sesizat pe alte subiecte). Probabil au așteptat să vadă dacă rezultatul alegerilor nu se reglează prin propaganda spaimei sau pur și simplu au fost paralizați. Singura explicație pentru un astfel de calcul nu poate fi decât de ordin politic; dacă ne-am fi confruntat cu adevărat cu un pericol, timpul ar fi fost o resursă esențială (iar așteptarea s-ar fi încadrat la trădare de cel mai înalt grad).

În al doilea rând, înainte de a face câteva considerații pe fond, trebuie să punctez că respectivele documente sunt, într-adevăr, sinteze și analize, dar nu sunt materiale jurnalistice. Nu sunt declarații de presă. Formulări precum „pare că”, „s-ar putea ca”, „ar fi fost” etc. indică lipsa dovezilor, nu imposibilitatea de a le arăta. Dacă nu ne calibrăm astfel, ne vom

întări doar credințe, nu vom găsi rațiuni.

Procedând la citirea rapoartelor (SRI, STS, SIE, MAI), nu descoperim decât urmele lăsate de o campanie de marketing politic bine realizată, dar totuși modestă ca susținere (25.000 de conturi) și finanțare (400.000 de euro) și relativ slab coordonată. (Nu o spun eu, ci mai mulți cunoscători ai zonei de publicitate online). Actorul statal (care nici măcar nu este pomenit) este adus în discuție printr-o eroare de logică: inexistența dovezilor nu este o dovadă a existenței. Nu este o critică, dar ceea ce este perfect valabil pentru un factor de decizie (care trebuie să facă presupuneri și evaluări, chiar și hazardate) rezonează altfel în Social.

În Social au ajuns formulări bizare precum „atacul hibrid al rușilor asupra României”, care au determinat spaime și mai bizare. Nu pot să nu speculez – văzând amploarea fenomenului – că, de fapt, asta s-a și dorit. Prea puțini cetățeni au citit rapoartele în întregime (fără să se aprindă de la primele referiri la TikTok, la agenți statali, la finanțări dubioase), iar cei mai mulți au preluat rezumatele din presă, care veneau împreună cu interpretarea și încadrarea morală și legală.

Al doilea pas: sesizarea DIICOT-ului de către Parchetul General. În economia evenimentelor, Parchetul General pare doar un executant umil și harnic, adus pe scenă tocmai pentru a simula tunetele și fulgerele unei furtuni antediluviene (folosind drept recuzită lanterne și foite de tablă). Îl scoatem din umbra pe care și-o dorește doar pentru că, prin comunicatul său – lansat după ce în spațiul public s-au făcut simțite undele de șoc provocate de rapoartele desecretizate ale CSAT-ului – întărește bănuiala de improvizatie și de arbitrar. Abia în scriitura derizorie a Parchetului General vedem subțirimea acuzațiilor și mărimea disperării. Pe cât de mare este abuzul, pe atât de penibilă devine forma cu care se încearcă acoperirea lui. Mai întâi ni se spune că Parchetul General a sesizat DIICOT pentru „infrațiuni de corupere a alegătorului”. E nevoie de oarecare efort pentru a ne suprima zâmbetul. O astfel de formulare ne aruncă înapoi în timp, în atmosfera

haotică, nocivă și hazlie a alegerilor de dinainte de 2000, când alegătorii erau momiți cu sticle de ulei și zahăr. Prevederea din Codul Penal care reglementează infracțiunea de corupere a alegătorului este destul de clară și la astfel de cazuri face referire. Nu scrie în raportul CSAT nimic despre acest aspect (și bănuiesc că nici nu există probe), doar dacă nu cumva alegătorii au fost corupți cu idei despre patriotism și demnitate. Dar înțelegem că nu se dorește găsirea vreunui adevăr monstruos despre alegeri, ci doar se urmărește înșurubarea în Social a mesajului: ați fost corupți. Pentru Social, acest mesaj este în același timp o învinovățire – „ați fost slabi și inocenți”, o dezvinovățire – „nu aveți ce să faceți, a fost mai puternic și mai malefic decât voi”, dar și un îndemn la lepădare de Sătana Georgescu.

Celelalte trei motive invocate se circumscriu aceleiași idei: Socialul a fost deturnat de pe drumul său drept și european. Pentru asta – citim mai departe! – s-au făcut o sumedenie de acțiuni tenebroase, la limita (și dincolo) de lege: spălare de bani, infracțiuni informatice (cu conturi false – sic!), fraudă informatică. „Cu imaginația înfierbântată de filmele americane, cu sufletele pârjolite de pericolul rusesc, cu burțile îndrăgostite de democrație” – orice este posibil! Ne agățăm însă de o ultimă fărâma de logică. Să ni se explice de ce – în condițiile în care corupția s-a produs doar cu idei hipnotizante transmise prin TikTok – cineva s-ar fi deranjat atât de tare să finanțeze pe ascuns o campanie de marketing, când putea să o facă fățiș, cu banii puși la dispoziție de AEP.

Șah-matul la Democratie este dat în pasul trei de CCR. CCR mai mutase și înainte – modest, ezitant și nehotărât! – anunțându-se ca un agent politic, dar nimeni nu și-a imaginat vreodată (în afara de Gâdea) că va renunța la scandări din tribune, la mutarea porților și împiedicarea prezenței pe teren și va proceda direct la faultarea jucătorilor și la modificarea regulilor. În ziua de Moș Nicolae, CCR decide să anuleze primul tur al alegerilor prezidențiale. Se invocă „Notele de informare” ale CSAT, pe baza lor se determină „că proce-

sul electoral privind alegerea Președintelui României a fost viciat pe toată durata desfășurării lui” și se face referire la art. 146, litera g) din Constituție pentru a se justifica ingerința în alegeri. Nu pare să aibă nicio importanță că s-a forțat Constituția prin reinterpretație, că deja fusese validat turul 1, că CCR nu are competențe de a analiza argumente tehnice, că deciziile CCR sunt valabile doar pentru viitor. În privința formei, totul este viciat. Nu putem lua în calcul neglijența, nepriceperea sau graba; avem de-a face, cu siguranță, cu aroganța celui care știe că poate scăpa nepedepsit oricând și care transmite un mesaj: „Ziceți mersi că v-am salvat!” Conținutul motivării nu este altceva decât o reluare a poveștilor din documentele CSAT – sursa primară de justificare – cu formulări mult mai generale. Legătura cu Constituția este subțire și cel mult tangențială. CCR devine și procuror, și judecător pe un subiect de o sensibilitate deosebită; se compromite nu numai instituția, ci însăși formula democrației actuale prin acest act samavolnic. Istoria va reține acest moment în categoria rușinii și a trădării, dar, deocamdată, prin activarea fricii de ruși, prin frontul comun al instituțiilor, prin propagandă, prin culpabilizarea Socialului, nu există consecințe.

Teoretic, în democrație există mecanisme cu reacție negativă pentru a regla balanța puterii și pentru a conserva principiile fondatoare. Când va trece febra rusească, vom concluziona (1) că – probabil! – nu a mai existat încredere în capacitatea instituțiilor de a-și îndeplini rolul, (2) că un președinte la Cotroceni putea avea acces la informații neplăcute – cel puțin – pentru Social, (3) că CCR este un instrument politic ce nu merită nicio formă de respect, (4) că deciziile sunt luate în afara țării. Ne vom întreba cu toții, cântărind aceste concluzii, dacă nu ar fi fost mai sănătos un test al rezistenței democrației, cu încredere în ceea ce apărăm.

(urmăre în pagina a 4 a)

(continuare din pagina a 3 a)

Teoretic, în democrație există mecanisme cu reacție negativă pentru a regla balanța puterii și pentru a conserva principiile fondatoare. Când va trece febra rusească, vom concludiona (1) că – probabil! – nu a mai existat încredere în capacitatea instituțiilor de a-și îndeplini rolul, (2) că un președinte la Cotroceni putea avea acces la informații neplăcute – cel puțin – pentru Social, (3) că CCR este un instrument politic ce nu merită nicio formă de respect, (4) că deciziile sunt luate în afara țării. Ne vom întreba cu toții, cântărind aceste concluzii, dacă nu ar fi fost mai sănătos un test al rezistenței democrației, cu încredere în ceea ce apărăm. La întrebarea care mi se pune tot mai des: „Dar dacă, într-adevăr, în spatele lui Georgescu se află Rusia, nu crezi că a fost mai bună decizia CCR?”, răspund fără ezitare: „Nu!” Dacă Georgescu nu este „agent rus”, „legionar”, etc., ne-am tăiat singuri craca de sub picioare și ne-am dovedit slăbiciunea morală și lașitatea; dacă este, doar aceeași slăbiciune morală și lașitate îl fac să pară mai periculos decât un Alexei Navalni. „Putin”, completez răspunsul pentru cei ce au această marotă rusofobă, „Putin câștigă în orice situație: într-un caz ne arată că suntem putrezi și nu credem în minimele noastre principii, iar la noi democrația este un cuvânt golit de sens; în celălalt, își pune la Cotroceni o marionetă.” Pentru cei care cred că a doua variantă e mai periculoasă, le amintesc următorul verset din Biblie: Matei 16:25 – „Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața, de dragul Meu, o va găsi.” Abandonarea principiilor la orice amenințare, reală sau închipuită, este fatală pentru suflet, chiar dacă trupul supraviețuiește.

Va trebui să treacă mult timp pentru a reclădi încrederea pierdută în CCR și în Democrație, în ziua fatidică de 6.12.2024, dacă acest lucru mai este posibil... Dacă **S o c i a l u l** este marele pierzător, Președintele, în schimb, este marele câștigător... Eminența cenușie și mută de la Cotroceni a condus ședințele CSAT-ului, a fluturat marota rusească și a pus presiune pe CCR, menținându-se în același timp la o distanță respectabilă de scandal. Când s-a risipit ceața de pe câmpul de luptă politică, ne-am trezit tot cu Iohannis în fruntea țării. CCR-ul nu doar că a desființat democrația (anulând alegerile), dar

a și aprobat dictatura (păstrându-l în poziția de președinte) prin aceeași decizie a rușinii.

Și aici avem de-a face cu un abuz (al lui Iohannis mai mult decât al CCR-ului). (Președintele părăsește poziția, în situații de normalitate, doar la investirea noului președinte; altfel, doar în cazuri speciale – cum ar fi, de exemplu, războiul – poate rămâne după expirarea mandatului. Dacă nu există încă un președinte ales sau dacă acesta nu își mai poate exercita mandatul, funcția de președinte este preluată de șeful Senatului. În această privință, Constituția este simplă, fără ambiguități, fără scăpări sau goluri unde să se poată interveni cu interpretări. A explicat situația și fostul judecător CCR și ministru al Justiției Tudorel Toader, precum și avocatul Piperea.) Știm însă prea bine că abuzul nepedepsit și tăcerea complice consfințesc puterea ilegală. Instituțiile statului sunt slăbite și compromise, Socialul este intimidat și divizat, CCR-ul calcă strâmb peste Constituție, viitorul guvern atârână de decizia președintelui de numire a premierului; tentația de a vorbi despre „lovitură de stat” este mare.

Având în vedere căta putere s-a strâns în mâinile președintelui (fără să fie nevoie să și le murdărească în prealabil), ne putem pune întrebarea – cu obidă și sarcasm – dacă nu cumva asta a fost ceea ce a obținut Iohannis, în cele din urmă (după o serie de negocieri nereușite pe la NATO și UE), contra unor deservicii făcute țării: continuarea mandatului sine die.

Se poate obiecta că încercăm să răspândim o simplă speculație răutăcioasă. (Împotriva lui Iohannis am scris în trecut o serie de articole critice și pot fi bănuț de lipsă de obiectivitate.) Două ipoteze trebuie cântărite: trădarea neamțului (pentru a-și securiza puterea, cu un preț greu pentru țară) și trădarea lui Călin Georgescu (în spatele căruia se află rușii), fără vreo dovadă clară de o parte sau de alta. Faptul că situația arată acum astfel – cu Iohannis președinte nelegitim, mai arogant ca niciodată – înclină totuși balanța posibilității spre scenariul președintelui bolnav de putere (și de confort), capabil să facă orice pentru a le conserva.

Într-o conferință recentă, Horia Roman Patapievici îi dădea dreptate lui Sartre, susținând că toată gândirea modernă este poluată de marxism.

În această concluzie prăpăstioasă se ascunde un

adevăr incomod, ce trebuie însă tradus și nuanțat pentru a putea constitui o critică utilă vremurilor moderne, în general, și situației politice actuale din România, în special. Nașterea ideologiei marxiste vine pe fondul refluxului creștinismului și încearcă (1) să umple viețile golite de promisiuni de mântuire, (2) să întărească sufletele speriate de abandonul divin și (3) să restaureze valoarea demnității ființei umane pe principii mundane, de egalitate. Ea poate fi înțeleasă și acceptată doar în contextul modern al lipsei lui (și de) Dumnezeu. (Eric Voegelin o numea „imanentizarea esha-tonului”). Este, în același timp, o erezie laică a creștinismului (sau o religie politică, dacă vreți) și încorporează tema iluministă a revoltei și a emancipării continue, atunci când este adusă pe scena politică (din zona utopică), când coboară în istorie. Mai târziu, când se ridică regimuri – roșii și brune – fundamentate pe ideologia marxistă (socialistă), se achiziționează un alt set de valori și principii, menite să susțină regimul prin răspândirea și impunerea ideologiei. Din ideologie devine – vezi Pyotr Chaadayev, Eric Voegelin și Hannah Arendt – o ideocrație, adică o ideologie care conține și un mecanism de convingere și auto-întreținere. (Asemănarea cu un virus nu este nici întâmplătoare, nici o simplă răutate a detractorilor). Mai exact: din marxism devine stalinism, ceaușism, socialism etc.

Teza lui HRP este că, după război, odată cu compromiterea nazismului și stalinismului, s-au produs mutații în ideologiile de stânga (pentru care trebuie să mulțumim Școlii de la Frankfurt). Din acestea s-au păstrat doar conceptele de revoltă și emancipare și metodele de coerciție; și, pentru că nu au mai avut loc pe scena politică, s-au regrupat pe scena socială, în jurul altor teme. (Poate că volumul gânditoarei marxiste Simone de Beauvoir ar fi trebuit să se numească Al doilea val). Ne-am trezit târziu într-o lume în care răspândirea ideocrațiilor sociale – mișcarea BLM (bazată pe teoria critică a rasei) sau mișcarea Woke (bazată pe teoria critică a genului) etc. – conduce la o degradare accelerată a sănătății și coeziunii sociale. Opoziția directă a marxismului (maturizat în ideocrații) sunt regimurile democratice și liberale. Nu găsim contradicții doar la nivel ideatic sau la nivelul palpabil al eficienței instituțiilor, al dinamicii relațiilor sociale, al sănătății economice etc. Diferența majoră – de substanță, ascunsă unei anal-

ize superficiale – constă, de fapt, în prezența sau absența divinității; nu direct, în formulări, ci în formația corpului social, a subiecților. Democrația liberală – cu principii profunde laice în esență – nu se susține decât pe spirite creștine; ea are nevoie de încredere, de morală, de altruism, de dorința sinceră de a face din pământ un rai, în așteptarea raiului creștin. (Este teza lui Max Weber).

Ceea ce constatăm în actualitate este că renunțarea la religie și răspândirea ideocrațiilor sociale subminează și regimurile democratice. Din acestea rămâne doar ideea goală, forma fără fond; fenomenul care se produce – poate fără să-l recunoaștem pentru că noi suntem vii în el! – este că democrația, ca regim politic, se transformă pentru a putea supraviețui. Ea – înțelegând, de fapt, instituțiile ei – învață mecanisme de selecție controlată a candidaților, de mascare a deciziilor conducerii, de manipulare a voturilor prin propagandă, de răsturnare a voinței majorității, de înțelegeri transpartinice, de impunere a voinței minorității (vocale și elitiste), de pedepsire a deviaționiștilor, de încărcare legală a legislației etc. Adică se transformă tocmai în ceea ce ura: în ideocrație. Tocqueville a avertizat încă de acum două secole asupra acestui pericol. Pentru că opera încă în limita teoriei lui Aristotel, A. de Tocqueville a pomenit atunci de dictatura majorității. (Este adevărat că el căuta mai degrabă contradicțiile inerente democrației, pe când noi considerăm mai relevante cauzele externe). Poate mai corect este totuși termenul de democrație totalitară. Steinhart remarca în Jurnalul Fericirii că atunci când avem „de-a face cu sisteme subtile și grijulii de salvare a aparențelor, depistarea” formulei totalitare „devine incomparabil mai grea”. „Regimurile totalitare” democratice, aș adăuga eu, „se străduiesc să ia toate măsurile necesare, mergând foarte departe pentru acoperirea adevărului”.

În România – vezi dovezile prezentate mai sus! – s-a ajuns în punctul limită în care nu se mai păstrează nici măcar pudoarea formei, din disperare sau din totală disconsiderație față de Social (sau – de ce nu?! – din ambele cauze). Democrația totalitară din România are, totuși, un aspect neos, imprevizibil; se mizează prea mult pe neparticiparea mării mase a populației, fără a se înțelege că neparticiparea este o consecință a interesului pentru cămin, mai mare decât pentru cetate, și a fibrei

creștine a poporului român. Acum, când lucrurile sunt cât se poate de clare, când groapa dintre Social și Politic nu se mai poate umple cu idei, promisiuni și scenete, se deschid mai multe căi. Dacă teoria este corectă, în România este încă posibilă renașterea democrației, din dragoste de libertate, de adevăr (și de pace), pentru că aici suntem creștini încă...

Înclinația sufletească m-a așezat de partea speranței; n-am să folosesc însă speranța ca pe o armă politică pentru a încerca suprimarea taberei adverse. Deseori, speranța poate fi mai tiranică decât spaima, pentru că inspiră, nu paralizează. Am întors pe toate părțile situația actuală, dar – așa cum spuneam la începutul articolului – problema adevărată este modul în care oamenii se raportează la ea, și aici poate interveni speranța. Cu o doză suficientă de speranță se poate micșora răul, aducându-l din dimensiunea ladului în dimensiunea mundană a slăbiciunilor umane; cu o doză suficientă de speranță se poate restabili valoarea principiilor; cu o doză suficientă de speranță se pot reface punți și se poate comunica. Abia apoi putem vorbi și despre politică...

Nu propuneam întoarcerea la un discurs cast-trant și utopic despre împăcare, fără rezolvarea contradicțiilor. Nu facem altceva decât să citim actualitatea într-o manieră care să transeandă zona politică și socială. Din primul tur au fost scoși – într-un mod rușinos – din cursa electorală reprezentanții stângii și drepte; au rămas în cursă doar reprezentanții progresismului și conservatorismului (de sorginte naționalistă). Este un semn că oamenii nu mai au nevoie de direcții, ci de sens și de identitate. Fie le este teamă de ceva, fie simt că au ceva de apărut, fie și-au pierdut încrederea. Recunoaștem aici patologia nihilismului în diverse forme, dar, în același timp, și tensiunea contrară. Confruntarea directă nu poate conduce decât la o distrugere reciprocă. (Ceea ce era înainte perechea de nereconciliat stânga vs. dreapta este acum perechea înainte vs. înapoi). **S o l u ț i a** speranței pe care o propun are ambiții modeste; presupune doar schimbarea perspectivei și o rescriere a regulilor luptei: același scop, aceiași oameni, căi diferite... De la antagonism existențial la antagonism de metodă... De la ideocrație la antropocrație (termen inexistent, dar pe care nevoia îl poate inventa)... (sfârșit)

Între autodenunț și denunțul penal „in situ” al sistemului!...

Cezar Adonis
Mihalache

Până la urmă este cât se poate de normal ca presa să strige, privind în ochi bulbucați de corupție ai sistemului: „Hoții!”... Pentru că este misiunea ei din postura de gardian al societății. Chiar dacă uneori poate greșește, chiar dacă se mai înșală, chiar dacă, pentru a scoate în evidență ceva, exagerează pe ici-colo (și nu peste tot, precum sistemul mințindu-ne în față că nu cresc taxele, impozitele, prețurile)... Și poate face asta pentru că ea acuză public. Nu juridic. Ea dezvoltă cel mult procese etico-morale, și de intenție, la adresa acestor hoți. Dar nu îi poate trimite în zeghe, nici măcar ca arest preventiv. Invers însă, când sistemul strigă „Presa!”, este o defectare clară de la normalul libertății de exprimare. Este o acuză juridică „in situ” cuvântului scris! Iar asta se produce de fiecare dată când sistemul asmuteste peste libertatea cuvântului felurite sale organe juridice... De anchetă... Și care sunt același care, când țara era făcută bucăți, se uitau de fiecare dată în altă parte... Se întâmplă asta și pentru că tocmai în sistem sunt hoții care nici măcar nu mai strigă „Hoții!”, pentru a avea timp să se ascundă ori să facă rocade de funcții între ei, ci se folosesc de sistem, direct, ca acuzatori, anchetatori, decidenți prestând penalul altora. Și unorii nici nu mai sunt „în sistem”, nu mai fac doar parte din acesta, fiind însăși sistemul... Și nu, nu

pe bucăți de cangrenă ale acestuia, ci o metastază a corupției... Iar acuzele sistemului, în vreme ce ale presei, ale societății civice, prin formele acesteia de exprimare (rețelele sociale, portalurile „New Media”), sunt strict cu atingere etico-morală, etichetele anateme imediată puse juridico-penal de către sistem sunt imediat executabile. Prin hărțuirea celor ce se exprimă în numele libertății de a scrie, de vorbi, de a glăsuși, de a șopti. Și o fac fără a privi în ochi presa ori media virtuală când asmut asupra lor felurite lighioane „armate”, pentru că, „decopertat”, sistemul este doar un buboi de puroi al lașității. Și nu doar al incompetenței profesionale, nu doar al instigării din spatele unor paravane, nu doar al anchetării și hărțuirii penal-pușcăriabile, prin aparatul său de opresiune-represiune, a societății, a membrilor ei, a țării... A țării pe care, nu o apără, ci o devastează strigând: „Hoții!”.

Parte din sistem este și ministrul Energiei... Unul care strigă „Hoții!” și ridică brațul penal asupra acelor care au puse legitime semne de întrebare. Și știe bine ce face, folosind tocmai talerele „balanței” dintre ceea ce poate face media sub controlul lor și ceea ce poate face sistemul fără controlul nostru. Căci, și dacă ar fi adevărat că presa a strigat și răspândit informații „vulnerabile” (pentru hoții!), în termeni reali ea doar a alertat, arătând „lupii”... De fapt, poate chiar ar trebui să-și schimbe „strigătul”, să dea conținut acuzațiilor, să arate că lupii sunt de fapt hoți sadea, prin depunerea, în paralel fiecărui

rând scris, de plângeri penale la DNA și DIICOT -ul de care se folosește sistemul. Atunci să vedem dacă structurile juridico-pretoriene ale sistemului ar mai avea timp să se ocupe de hărțuirea unei societăți vinovate, nu-i așa?!, pentru că vede, scrie, vorbește... Sigur, și dacă s-ar dovedi negru pe alb că presa a indicat corect „hoții”, sistemul nu ar recunoaște-o niciodată! Ba, predictibil, ar acționa în așa fel încât să arate cum a fost el acuzat degeaba. Pentru că are mijloacele de a schimba fațetele faptelor pe care le-a pus la cale ca hoț, „demonstrând” public că el este un exemplu de integritate. Pe când, presa, chiar dacă a reușit să blocheze, să de-strame o mega afacere, nu va avea niciodată mijloacele necesare pentru a arăta ce a făcut ea pentru societate, rămânând mereu cu reproșurile, cu anatemele...

Și totuși, când ministrul Energiei a răcnit „Hoții!”, asmuțind organele juridico-pretoriene, dar fără a avea curajul să privească media în ochi, nu a realizat bizarul, pentru a nu spune penibilul penal, în care s-a afundat. Pentru că a acuzat presa că a deconspirat matrapazlăcurile de vânzare a resurselor hidroenergetice naționale ale României, când, de fapt, era vorba, ne spune el, doar de „concesiuni”. Doar că, juridic vorbind, concesiunile sunt tot vânzări. Ale uzufructului. Pentru că asta reprezintă o concesionare pe 49 de ani, cu drept de prelungire automat: o vânzare mascată... Chiar și fără un transfer „imediat” de proprietate. Dar este bine că ministrul a se-

sizat „organele” să investigheze acuzațiile presei (de fapt, păreri, opinii și atitudini nonjuridice). Pentru că a semnat, în fapt, un autodenunț (al lui, de când este ministru și s-au făcut fel și fel de matrapazlăcuri de transferuri de resurse, fie și doar ca uzufruct) dar și un denunț de turnător, poate fără să vrea!, al sistemului. Pentru că, astfel, DNA, DIICOT au ocazia să investigheze tot ceea ce a scris presa în ultimii ani. Tot ce s-a vehiculat pe rețelele sociale. Și transferul resurselor petroliere către austrieci, și al resurselor de gaze naturale din Marea Neagră către unguri, și cel al pădurilor către austrieci și suedezi, și al sistemului de transport de energie electrică (tot ungușilor), și al controlului vânzării de produse specifice prin MOL -ul ungușilor care au și „concesiunea” a orice se vinde (tot materie primă, nu?!) în stațiile de combustibili auto de pe tot mai multe segmente de autostradă... Să investigheze și felul în care, deși cumpărăm energie cu 1000 de euro/MWh, o revindem cu 400 de euro... Și nu doar Moldovei (de drept, ca frați), ci și Ucrainei care ar putea să-și achiziționeze singură, fără probleme, tot cu 1000 de euro... Măcar din banii pe care îi face pe spatele nostru din produsele agroalimentare pe care ni le vinde nouă masiv... Ba, aceleași „organe” ar putea investiga, prin același articol 136 din Constituție folosit drept botniță și jug la adresa libertății de exprimare a presei, dar și a maselor prin rețelele virtuale, și felul în care sistemul „Patriot” (în valoare de un miliard de dolari) a fost dat gratis regimului de la

Kiev.

Presa, scriind, a făcut poate un exces de zel în relatarea unor presupuneri, iar cetățenii au căzut într-un mimetism ce s-a „viralizat”... Dar, sistemul, prin ministrul Energiei, a demonstrat un nou abuz, pentru că, înainte de a fi asmuțit „pretorienii”, ministrul putea să emită un comunicat de presă (că de aia are birou de presă, nu?!) prin care să nege, să demonstreze cu acte, că nimic din ceea ce se spune în mass-media, și pe rețelele sociale, nu este adevărat. În plus, argumentul de instigare și acțiune represiv juridico-penală al ministrului este strâmb în sine... Pentru că nu poți pleca de la considerentul (folosit ca argument și fundamentare a acțiunilor sale) că, dacă omul de rând citește, pe de o parte, comunicatele ministerului Energiei („Sistemului”), iar, pe de altă parte, „răsfoiește” virtual păreri și impresii de pe rețelele sociale, el o să aibă „a priori” încredere în media virtuală. (Iar dacă se întâmplă așa, atunci, este vorba de altceva, de încrederea oamenilor în sistem, fiind strict problema sistemului!). Dar este evident că nu iese „fum fără foc”... Iar ca ministru al Energiei, S. Burduja ar trebui să știe asta!... Cum ar trebui să aibă habar și că, dacă sistemul strigă „Hoții!”, chiar dacă poate mai are prin el părți corecte, de slujitori ai justiției și dreptului de exprimare al țării, de fapt, își pune singur o anateme!...

Ordonanța „mocănița” aruncă pe șine măririle din ianuarie...

Maria Diana
Popescu

Ați votat aceleași partide și aceiași paraziți care v-au mințit cu teatralitate? Na, că v-au făcut-o! Sînteți profesioniști la căderea în țeapă! Ordonanța „mocănița” pe cărbuni va îngheța climatul social în 2025. Cînd scoți din căciulă ordonanțe pe bază de CFR, se știe că trenurile ajung în gările patriei cu mari întârzieri. Adio măririi de salarii și pensii în ianuarie! Fără prime, fără bonusuri, vaucere de vacanță reduce. Vine vorba de la guvernul de trădători că s-ar mări în septembrie! Pînă atunci schema Casei Naționale de Pensii se mai eliberează. Vor mai muri din seniorii României de sărăcie, foame și de boli. Ciolacu, Simona Bucura Oprescu și Daniel Baci au mințit cu nerușinare, dînd asigurări publice că veniturile românilor vor crește în ianuarie. Credeți voi că FMI-ul a venit degeaba la București? Credeți că Ursula vorbea în vînt? Nu. Impostorii aceștia s-au preaplecat în fața lor! Vin vremuri amare și un an greu pentru buzunarele românilor! „Ordonanța-trenuleț” aruncă pe șine măririle de salarii și indexarea convenită prin lege a pensiilor. Însă, impozitele și taxele vor fi majorate. Risipitorii au cheltuit grămezi de bani în

campania electorală. Nu le pasă că milioane de români nu mai au ce mînca, nu mai au bani de medicamente, de utilități. Ce va face românul cu atîtea scumpiri în 2025, cu salariile și pensiile mizerabile și cu o fabrică de politicieni în spinare? Aleșii noștri, indiferent de culoarea politică, au un singur scop: să facă bani pentru ei. Dacă pînă acum au avut de unde rupe din trupul economic al țării, dar au lovit vîrtos și în populație, acum, cînd s-au dus coloșii economici pe cumetrii, singurul mod de a scoate bani sînt birurile grele pe român. Pentru 2025, sănătate și putere la tot românul să le poată duce, deși sistemul românesc de sănătate este în drum spre morgă, iar capătul acestui an pare un sfîrșit al speranțelor de mai bine. Să cerem în stradă guvernanți, parlamentari și senatori plătiți cu salariul minim pe economie. Am fost destul naivi, haideți să ne revenim! Sîntem săracii Europei, și cu toate astea plătim cele mai multe și mai mari taxe, comparativ cu statele bogate ale continentului. În condițiile unui salariu minim în țară, de zece ori mai mic decît al acestora. Urarea mea pentru trădătorii care au mințit în campanie după obicei, pentru toți piraiții de stat, este să trăiască și ei, de la anul și la mulți ani, stresul românului că nu are ce pune pe masă, că nu-și poate

plăti utilitățile, chiria, întreținerea, ratele la bănci. Acești șmecheri de stat bogăți și avari, preumblați pînă la uzură prin cristalele televizoarelor și pe la pupitrele României, trebuie siliți să trăiască cu salariul minim pe economie sau cu pensii de 1.500 de lei pe lună. În Țara Urgisită de ei vine un An Nou în care vom fi înecați cu forța în sărăcie, austeritate și grosolănia noului guvern. Am strîns din dinți și le-am suportat atîta timp hoția, trădarea, decădere morală și politica de stat golănesc-licențioasă. Am asistat nepăsători la lipsa de scrupule și de bun simț ale infractorilor aleși și ale președintelui, care ne-au băgat mîna în buzunar pînă la umăr, ca apoi să-și voteze pentru ei legi ce le conferă privilegii financiare, drepturi și imunități. Purtarea golănească a Puterii de la București, care a generat distrugere și haos social, reflectă deraierea ireparabilă a clasei politice și slugărnicia față stăpînii externi. Cum să părăsească palatele aceste specimene care alcătuiesc metafizica hoției și corupției? De acolo le vin huzurul și bogăția! Acești neoameni care au vîndut Patria cu totul, trebuie internați într-un așezămînt gen „Bălăceanca” unde au toată libertatea să construiască drame, dar pe spinarea lor. Să se închidă porțile în urma lor și să se arunce cheile! Necurații

aceștia nu mai trebuie lăsați în libertate! Fotoliile gras retribuite și averea nemuncită le-au afectat sever echilibrul mintal politicianilor de gang, nu de rang. Sînt un real pericol pentru națiune! Altfel vom ajunge un tărîm unde corupții, hoții, clanurile mafioate, exploatorii, nebunii și obsedații au drepturi egale cu cele ale oamenilor normali. Ba chiar mai mari. Poporul român nu merită asemenea tratament catastrofal. S-a săturat de biciul dictaturii care bîntuie România de peste trei decenii și va avea suficientă forță ca să lupte pentru o viață demnă în 2025! Va avea puterea să se scuture de aceste clanuri de putere parazite! Va avea suficientă înțelepciune ca să-și spună cuvîntul la urnele prezidențiale suspendate ilegal! Om trăi și-om vota un patriot pentru popor! Să ne întoarcem la cu de-a sila aleșii noștri. Ultimul recensămînt anunță o scădere drastică a populației, în contrast evident cu numărul exemplarelor din colecția Parlamentului României, care a crescut nejustificat. Au reintrat în Casa Poporului cam aceleași exemplare de politicieni, fardați și schimbați la pempărși, niște descreierați care își bat joc de valorile materiale și spirituale ale neamului. Au reintrat pe gang afacerile de familie, sutele de ONG-uri și de organizații tăietoare de frunze

la cîini, sutele de firme de recuperatori ilegali diriguite de avocați cu mînă lungă, cele peste 45 de bănci străine de te teritoriul țării noastre care fraudează românii cu cele mai mari și mai multe dobînzii din Europa, iar la jug, de ani buni, milioanele de români. Nănași și fini cumetriți prin mandat își dau întîlnire în noul Legislativ, unii dintre ei cu probleme reale de moralitate și integritate. Aceștia vor începe vînturatul banilor țării din buzunarul drept al nostru, în buzunarul lor sîntîng. Tot ei vor vota legi care privesc (In)Justiția, în fața căreia ar fi trebuit mai întîi să dea socoteală. Fiind din nou pe funcții, dosarele lor sînt mai albe decît zăpada. Poate să vă spună ex-președintele, dacă nu e așa. Frumos cadou! Avem mai mulți parlamentari decît scaune în plen. Plusul va fi urcat la balcon, presupun. Oricum ei privesc nevoile țării ca pe un spectacol. În loc să scadă numărul asistaților de lux, acesta se umflă precum laptele uitat pe foc. În Guvern și Parlament sînt locuri de odihnă, cu ciolane servite la „botul calului” și chiul, pe lefuri de nabab. Îmi fac degeaba griji că n-au loc în sală. Cînd va fi vorba de votul unei legi în sprijinul cetățeanului, veți vedea, scaunele vor fi goale...